HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

20 decembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Codul vamal – Articolul 29 – Stabilirea valorii în vamă – Operațiuni transfrontaliere între societăți afiliate – Acord prealabil în materie de prețuri de transfer – Preț de transfer convenit compus dintr-o sumă inițial facturată și dintr-o corecție forfetară operată după sfârșitul perioadei de facturare”

În cauza C-529/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht München (Tribunalul Fiscal din München, Germania), prin decizia din 15 septembrie 2016, primită de Curte la 17 octombrie 2016, în procedura

Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH

împotriva

Hauptzollamt München,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin și E. Regan (raportor), judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 septembrie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH, de G. Eder și de J. Dehn, Rechtsanwälte;

– pentru Hauptzollamt München, de G. Rittenauer, de M. Uhl și de G. Haubner, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de M. Wasmeier și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 28-31 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996 (JO 1997, L 17, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 250, denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH (denumită în continuare „Hamamatsu”), pe de o parte, și Hauptzollamt München (Biroul Vamal Principal din München, Germania), pe de altă parte, în urma refuzului acestuia din urmă de a proceda la rambursarea parțială a taxelor vamale declarate și plătite de Hamamatsu.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Codul vamal

3 Articolul 28 din Codul vamal prevede că dispozițiile din capitolul 3 din codul menționat stabilesc „valoarea în vamă în vederea aplicării tarifului vamal al Comunităților Europene și măsurile netarifare prevăzute în dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la schimburile cu mărfuri”.

4 Articolul 29 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33, cu condiția ca:

(a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:

– sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității;

– limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute

sau

– nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

(b) vânzarea sau prețul nu face obiectul condițiilor sau motivelor pentru care valoarea nu se poate determina în raport cu mărfurile de evaluat;

(c) nicio parte a profitului din nicio revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu articolul 32

și

(d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alineatul (2).”

5 Potrivit articolului 29 alineatul (2) din acest cod:

„(a) În acțiunea de stabilire dacă valoarea tranzacției este acceptabilă în sensul alineatului (1), faptul că vânzătorul și cumpărătorul sunt legați nu este în sine un motiv suficient pentru ca valoarea de tranzacție să fie considerată inacceptabilă. Atunci când este necesar, se examinează împrejurările în care s-a făcut vânzarea, iar valoarea de tranzacție este acceptată cu condiția ca legătura să nu fi influențat prețul. […]

(b) În cazul unei vânzări între persoane legate, valoarea de tranzacție este acceptată și mărfurile sunt evaluate în conformitate cu alineatul (1) ori de câte ori declarantul demonstrează că valoarea respectivă este foarte apropiată de una dintre următoarele valori indicate mai jos, care se situează în același timp sau aproape în același timp:
   (i) valoarea tranzacției în vânzările, între cumpărători și vânzători care nu sunt legați în niciun caz special, de mărfuri identice sau similare pentru export în Comunitate;
   (ii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la articolul 30 alineatul (2) litera (c);
   (iii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la articolul 30 alineatul (2) litera (d).

   În aplicarea criteriilor menționate anterior, se ține seama în mod corespunzător de diferențele demonstrate între nivelurile comerciale, cantitative, elementele enumerate în articolul 32 și costurile suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul nu sunt legați și când astfel de costuri nu sunt suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul sunt legați.

(c) Criteriile menționate la litera (b) urmează să fie folosite la inițiativa declarantului și numai în scopuri comparative. Valorile de substituție nu pot fi stabilite în conformitate cu litera menționată.”

6 Articolul 29 alineatul (3) litera (a) din codul menționat prevede:

„Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.”

7 Articolul 30 alineatul (1) din același cod prevede:

„Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a literelor (a), (b), (c) și (d) din alineatul (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a literelor (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.”

8 Articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

– acordului de punere în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;

– articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994,

– dispozițiilor prezentului capitol."

9 Articolul 32 din acest cod prevede:

„(1) La stabilirea valorii în vamă în conformitate cu articolul 29, se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:

(a) elementele următoare, în măsura în care ele sunt suportate de cumpărător, dar nu au fost incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri:
(i) comisioane și cheltuieli de brokeraj, cu excepția comisioanelor de cumpărare;
(ii) costul containerelor care sunt considerate, în accepțiune vamală, ca fiind același lucru cu mărfurile în cauză;
(iii) costuri de ambalare, cuprinzând atât manopera, cât și materialele;

(b) valoarea, alocată adecvat, a următoarelor mărfuri și servicii când sunt furnizate direct sau indirect de către cumpărător gratuit sau la un cost redus pentru utilizare în legătură cu fabricarea sau vânzarea la export a mărfurilor importate, în măsura în care această valoare nu a fost inclusă în prețul efectiv plătit sau de plătit:
(i) materiale, componente, piese și articole similare incorporate în mărfurile importate;
(ii) scule, vopsele, matrițe și articole similare utilizate la producerea mărfurilor importate;
(iii) materiale consumate în procesul fabricării mărfurilor importate;
(iv) activități de engineering, dezvoltare, artă, design, planuri și schițe realizate în altă parte decât în Comunitate și necesare pentru fabricarea mărfurilor importate;

(c) redevențele și drepturile de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și drepturi nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;

(d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;

(e) (i) cheltuielile de transport și costul asigurării mărfurilor importate

și(ii) cheltuielile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate,

până la punctul de introducere a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

(2) Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică în conformitate cu prezentul articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.

(3) Nu se aplică niciun adaos la prețul efectiv plătit sau de plătit în procesul de stabilire a valorii în vamă, cu excepția situațiilor prevăzute în prezentul articol.

[…]”

10 Articolul 33 din codul menționat prevede:

„Cu condiția de a fi evidențiate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit, următoarele elemente nu sunt incluse în valoarea în vamă:

(a) cheltuielile de transport pentru mărfuri după sosirea lor la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității;

(b) cheltuielile pentru construcție, montare, asamblare, întreținere și asistență tehnică, întreprinse după importarea mărfurilor importate, cum ar fi instalații, utilaje sau echipamente industriale;

(c) valoarea dobânzilor în conformitate cu acordurile de finanțare încheiate de cumpărător și referitoare la cumpărarea mărfurilor importate, indiferent dacă finanțarea este acordată de vânzător sau altă persoană, cu condiția ca acordurile de finanțare să fi fost încheiate în scris și ca, atunci când i se solicită, cumpărătorul să poată demonstra că:

– astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit

și

– rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul predominant pentru astfel de tranzacții în țara și la momentul în care s-a acordat finanțarea;

(d) cheltuielile privind dreptul de a reproduce în Comunitate mărfuri importate;

(e) comisioanele de cumpărare;

(f) drepturile de import sau alte taxe de plătit în Comunitate pe motivul importării sau vânzării mărfurilor.”

11 Potrivit articolului 78 din același cod:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Aceste controale se pot exercita asupra declarantului, a oricărei persoane în cauză direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile respective, precum și asupra oricărei alte persoane care posedă, în calitate profesională, documentele și datele menționate anterior. Aceste autorități pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

Regulamentul de punere în aplicare

12 Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 881/2003 al Comisiei din 21 mai 2003 (JO 2003, L 134, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 15, p. 150) (denumit în continuare „regulamentul de aplicare") prevede la secțiunea I capitolul 2, intitulat „ Declarații de punere în liberă circulație" din titlul IX, „Proceduri simplificate", dispozițiile aplicabile declarațiilor incomplete. Articolul 256 alineatul (1) din regulamentul de aplicare prevede:

„Perioada acordată de autoritățile vamale declarantului pentru comunicarea datelor sau pentru prezentarea documentelor lipsă la data acceptării declarației nu poate depăși o lună de la data acceptării declarației.

Fiind vorba de un document de prezentarea căruia depinde aplicarea unei taxe vamale reduse sau zero și cu condiția ca autoritățile vamale să aibă motive întemeiate să considere că mărfurile la care se referă declarația incompletă pot efectiv beneficia de această taxă redusă sau zero, se poate acorda un termen mai lung decât cel prevăzut la primul paragraf, la cererea declarantului, pentru prezentarea acestui document, dacă împrejurările justifică acest lucru. Acest termen nu poate depăși patru luni de la data acceptării declarației și nu poate fi prelungit.

În cazul în care detaliile lipsă care trebuie comunicate sau documentele care trebuie prezentate se referă la valoarea în vamă, autoritățile vamale pot stabili un termen mai lung sau pot prelungi termenul deja fixat, în situația când acest lucru se dovedește absolut necesar. Perioada totală acordată trebuie să respecte termenele de prescripție în vigoare."

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 Hamamatsu, societate cu sediul în Germania, face parte dintr-un grup de societăți activ la nivel mondial, a cărui societate-mamă, Hamamatsu Photonics, are sediul în Japonia. Hamamatsu distribuie în special aparate, sisteme și accesorii optoelectronice.

14 Aceasta a cumpărat mărfuri importate de la societatea-mamă, care i-a facturat, pentru aceste mărfuri, prețuri interne la nivel de grup, în conformitate cu acordul prealabil în materie de prețuri de transfer, încheiat între grupul de societăți menționat și autoritățile fiscale germane. Suma cuantumurilor facturate reclamantei din litigiul principal de către societatea sa mamă era verificată în mod regulat și, dacă era cazul, corectată, pentru a garanta conformitatea prețurilor de vânzare cu condițiile de concurență deplină prevăzute de principiile Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) aplicabile în materie de prețuri de transfer destinate întreprinderilor multinaționale și administrațiilor fiscale (denumite în continuare „principiile OCDE").

15 Instanța de trimitere, Finanzgericht München (Tribunalul Fiscal din München, Germania) explică faptul că această verificare se desfășoară în mai multe etape, pe baza metodei „împărțirii profitului rezidual" („Residual Profit Split Method"), care este în conformă cu principiile OCDE. În primul rând, fiecărui participant i s-ar atribui un profit suficient pentru a-i permite să realizeze un randament minim. În ceea ce privește profitul rezidual, acesta ar face obiectul unei împărțiri proporționale, conform unor factori determinați. În al doilea rând, în sarcina Hamamatsu ar fi stabilit un interval-țintă al marjei operaționale („Operating Margin"). În cazul în care rezultatul real realizat se află în afara acestui interval-țintă, acesta ar fi rectificat către limita superioară, respectiv inferioară a acestui interval și ar fi operate creditări sau debitări.

16 În perioada cuprinsă între 7 octombrie 2009 și 30 septembrie 2010, reclamanta din litigiul principal a pus în liberă circulație diverse mărfuri rezultate din mai mult de 1 000 de livrări efectuate de societatea-mamă, declarând o valoare în vamă care corespundea prețului facturat. Mărfurile impozabile au făcut obiectul taxelor situate între 1,4 % și 6,7 %.

17 În măsura în care, în această perioadă, marja operațională a reclamantei din litigiul principal a fost inferioară intervalului-țintă stabilit, prețurile de transfer au fost adaptate în consecință. Reclamanta din litigiul principal a primit, în consecință, un credit în valoare de 3 858 345,46 euro.

18 Având în vedere adaptarea prețurilor de transfer intervenită ulterior, reclamanta din litigiul principal a solicitat, prin intermediul scrisorii din 10 decembrie 2012, rambursarea taxelor vamale pentru mărfurile importate, pentru valoarea de 42 942,14 euro. Nu s-a procedat la împărțirea sumei ajustate între diferitele mărfuri importate.

19 Biroul Vamal Principal din München a respins această cerere pentru motivul că metoda adoptată de reclamanta din litigiul principal era incompatibilă cu articolul 29 alineatul (1) din Codul vamal, care privește valoarea de tranzacție a mărfurilor individuale, iar nu cea a livrărilor mixte.

20 Reclamanta din litigiul principal a declarat apel împotriva acestei decizii în fața instanței de trimitere.

21 Aceasta apreciază că contul final anual constituie prețul de transfer final, stabilit în conformitate cu condițiile de concurență deplină prevăzute de principiile OCDE. În consecință, nu ar exista niciun interes de a stabili prețul de transfer numai pe baza prețului indicat provizoriu în contextul unui acord prealabil în materie de preț de transfer încheiat cu autoritățile fiscale, care nu ar reflecta valoarea reală a mărfurilor importate. Astfel, prețul declarat autorităților vamale nu ar constitui decât un preț fictiv, iar nu un preț „de plătit” pentru mărfurile importate, în temeiul articolului 29 din Codul vamal.

22 În aceste condiții, Finanzgericht München (Tribunalul Financiar din München) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile articolului 28 și următoarele din Codul vamal permit să se rețină drept valoare în vamă, pe baza unei chei de repartizare, un preț de transfer convenit, compus dintr-o sumă inițial facturată și declarată și dintr-o ajustare forfetară operată după sfârșitul perioadei de facturare, indiferent dacă la finalul perioadei de decontare are loc o debitare sau o creditare ulterioară a persoanei implicate?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, poate fi verificată și, respectiv, stabilită valoarea în vamă cu ajutorul unor abordări simplificate, dacă trebuie să fie recunoscute efectele ajustărilor ulterioare ale prețurilor de transfer (atât în sus, cât și în jos)?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

23 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 28-31 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că permit să se rețină, drept valoare în vamă, o valoare de tranzacție convenită, compusă în parte dintr-o sumă inițial facturată și declarată și în parte dintr-o corecție forfetară efectuată ulterior perioadei de facturare, fără să fie posibil să se știe dacă, la finalul perioadei de decontare, această corecție va fi efectuată în sus sau în jos.

24 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, dreptul Uniunii referitor la evaluarea în vamă urmărește stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru, care exclude utilizarea de valori în vamă arbitrare sau fictive. Prin urmare, valoarea în vamă trebuie să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă o valoare economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, punctul 30, Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctele 23 și 26, precum și Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punctul 30).

25 În temeiul articolului 29 din Codul vamal, valoarea în vamă a mărfurilor importate este reprezentată de valoarea lor de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru exportul pe teritoriul vamal al Uniunii, sub rezerva însă a ajustărilor care trebuie să fie efectuate în conformitate cu articolele 32 și 33 din același cod (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 38, precum și Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 24).

26 În plus, Curtea a indicat deja că valoarea în vamă trebuia să fie determinată, cu prioritate, conform metodei „valorii de tranzacție”, în temeiul articolului 29 din Codul vamal. Numai în situația în care prețul plătit efectiv sau care urmează să fie plătit pentru mărfuri, atunci când acestea sunt vândute pentru export, nu poate fi determinat trebuie să se recurgă la metodele subsidiare prevăzute la articolele 30 și 31 din acest cod (a se vedea în special Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctele 38, 41, 42 și 44, și Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctele 24 și 27-30).

27 Curtea a precizat de asemenea că, deși prețul efectiv plătit sau care trebuie plătit pentru mărfuri reprezintă, ca regulă generală, baza de calcul al valorii în vamă, acest preț este o informație care trebuie să facă eventual obiectul unor ajustări atunci când această operațiune este necesară pentru a se evita stabilirea unei valori în vamă arbitrare sau fictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iunie 1986, Repenning, 183/85, EU:C:1986:247, punctul 16, Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, punctul 24, Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 39, precum și Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 25).

28 Astfel, valoarea de tranzacție trebuie să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă valoare economică (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 40, precum și Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 26).

29 Articolul 78 din Codul vamal permite autorităților vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, să efectueze revizuirea declarației.

30 Cu toate acestea, trebuie amintit că situațiile în care Curtea a admis o ajustare ulterioară a valorii de tranzacție se limitează la situații specifice legate în special de lipsa de calitate a produsului sau de defecțiunile detectate după punerea sa în liberă circulație.

31 Curtea s-a pronunțat deja în sensul că trebuia considerat că, în cazul în care marfa ce urmează a fi evaluată, lipsită de defecțiuni la momentul cumpărării, a fost deteriorată înainte de punerea sa în liberă circulație, prețul efectiv plătit sau de plătit trebuia să facă obiectul unei reduceri proporționale cu prejudiciul suferit, în măsura în care era vorba despre o diminuare imprevizibilă a valorii comerciale a mărfurilor (Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, punctul 25 și jurisprudența citată).

32 De asemenea, Curtea a recunoscut că prețul efectiv plătit sau de plătit putea face obiectul unei reduceri proporționale cu reducerea valorii comerciale a mărfurilor din cauza unui viciu ascuns în privința căruia se făcuse dovada că era prezent anterior punerii în liberă circulație a acestora și că ocazionase rambursări ulterioare în temeiul unei obligații contractuale de garanție și, în consecință, putea atrage după sine o reducere ulterioară a valorii în vamă a acestor mărfuri (Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, punctul 26 și jurisprudența citată).

33 În sfârșit, trebuie să se constate că, în versiunea sa în vigoare, Codul vamal, pe de o parte, nu impune nicio obligație întreprinderilor importatoare de a solicita ajustări ale valorii de tranzacție atunci când aceasta este ajustată ulterior în sus și, pe de altă parte, nu conține nicio dispoziție care să permită autorităților vamale să evite riscul ca întreprinderile menționate să solicite ajustări în jos.

34 În aceste condiții, trebuie să se constate că, în versiunea sa în vigoare, Codul vamal nu permite luarea în considerare a unei ajustări ulterioare a valorii de tranzacție, precum cea în discuție în litigiul principal.

35 În consecință, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolele 28-31 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că nu permit să se rețină, drept valoare în vamă, o valoare de tranzacție convenită, compusă în parte dintr-o sumă inițial facturată și declarată și în parte dintr-o ajustare forfetară operată după sfârșitul perioadei de facturare, fără să fie posibil să se știe dacă, la finalul perioadei de facturare, această ajustare va fi operată în sus sau în jos.

Cu privire la a doua întrebare

36 Întrucât a doua întrebare a fost adresată numai pentru ipoteza în care la prima întrebare s-ar răspunde afirmativ, nu este necesar să fie examinată această întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolele 28-31 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996, trebuie interpretate în sensul că nu permit să se rețină, drept valoare în vamă, o valoare de tranzacție convenită, compusă în parte dintr-o sumă inițial facturată și declarată și în parte dintr-o ajustare forfetară operată după sfârșitul perioadei de facturare, fără să fie posibil să se știe dacă, la finalul perioadei de facturare, această ajustare va fi operată în sus sau în jos.

Semnături